

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Askura DDD, s.r.o.**, IČO: 28116054
se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 290/16
zastoupený daňovým poradcem Ing. Františkem Mejtou
se sídlem Písek, Národní svobody 33/7

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022, č. j. 22302/22/5200-11434-713180,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), zamítnuto odvolání žalobce a byl potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 8527551/21/2002-52524-

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

106559. Uvedeným platebním výměrem byla žalobci podle § 250 odst. 6 daňového řádu uložena pokuta za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 ve výši 11 655 Kč, kdy lhůta pro jeho podání podle § 136 odst. 2 písm. b) daňového řádu uplynula dne 12. 7. 2021. Daňové přiznání bylo podáno dne 30. 8. 2021.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že se žalovaný s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání nevypořádal dostatečně konkrétně. Uvedl, že důvody, pro které byla zamítnuta žádost žalobce, byly následující: (i) žalobce žádá opakovaně o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání, (ii) důvodem podání žádosti je nepříznivý zdravotní stav daňového poradce, který nebyl nikdy doložen, (iii) nejedná se o neočekávanou situaci. Žalobce namítal, že opakování žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání z důvodu zdravotního stavu zástupce žalobce, není ničím vyloučeno. Zástupce žalobce je nemocen dlouhodobě a opakovaně absolvoval měsíční lázeňskou (křížkovou) léčbu. Informace o zdravotním stavu je zvláště citlivý osobní údaj a je tedy pochopitelné, že k žádosti nebyl přiložen chorobopis. Důležité je dle žalobce, že v žádosti bylo poukazováno na územní finanční pracoviště, které mělo podkladové informace pro případné podrobné posouzení.
3. Žalobce nesouhlasil se tvrzením žalovaného, že žalobce opakovaně podával daňová přiznání neúplná a musel být správcem daně vyzýván k odstranění vad. Žalobce namítal, že toto tvrzení je nepravdivé a navrhoval, aby žalovaný doložil, kolikrát správce daně žalobce vyzýval k odstranění vad daňových přiznání. Rovněž tvrdil, že daňové orgány nehodnotily spolupráci žalobce a správce daně komplexně. Žalobce měl v průběhu jednoho roku několik desítek daňových povinností a z napadeného rozhodnutí není patrné, jak žalovaný hodnotí plnění povinností žalobce.
4. Dále žalobce zpochybňoval míru závažnosti důvodů pro prodloužení lhůty k podání daňového přiznání. Poukázal na § 36 odst. 4 daňového řádu s tím, že správce daně může z vlastního podnětu prodloužit lhůtu, přičemž jeho rozhodnutí není žádnými závažnými důvody podmíněno. Rozhodnutí správce daně musí být „jen“ v souladu se zásadami daňového řádu. Situaci, kdy může správce daně lhůtu prodloužit, žalobce přirovnal k situaci, kdy z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Žalobcem provedený výklad zákonného textu byl tedy takový, že záleží na podmínkách (tj. míře vstřícnosti) správce daně povolit prodloužení lhůty. Kladné rozhodnutí správce daně není zákonem omezeno.
5. Namítal, že odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Afs 92/2005-58, je nepřijatelný. Dle žalobce jsou kladeny jiné nároky na žalobce ve správním soudnictví a na odvolatele ve správním řízení. Zatímco soud přezkoumává podaný návrh tak, jak je žalobcem v žalobě vymezen, tak odvolací správní orgán musí přezkoumat podané odvolání ze všech hledisek.
6. Tvrdil, že rozhodnutí o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání je rozporné s § 8 odst. 2 daňového řádu, podle kterého mají být posuzovány shodné případy shodně. Uvedl, že tentýž zmocněnec stejné žádosti adresoval čtyřem různým správcům daně. Z podaných žádostí nebylo vyhověno jen dvěma žádostem podaným na územním pracovišti pro Prahu 2. Žalobce navrhl, aby správce daně k dotazu soudu sdělil, kolik bylo podáno žádostí o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2020 a kolika bylo vyhověno, a to za každé jednotlivé územní pracoviště. Jen v tomto případě je dle žalobce možno posoudit srovnatelnost, případně nesrovnatelnost podmínek pro kladné rozhodnutí u téhož správce daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

7. S ohledem na shora uvedené dospěl žalobce k závěru, že splnil podmínky, aby o jeho žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání právnických osob bylo kladně rozhodnuto. Zamítavé rozhodnutí žalobce považoval za nezákonné. Dle žalobce v napadeném rozhodnutí chybí přezkoumatelné odůvodnění, proč byla jeho žádost odlišná od žádostí jiných daňových subjektů, či poukaz na jiné právně významné skutečnosti vztahující se k žalobci, pro které byla jeho žádost zamítnuta.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou v podstatě totožné s odvolacími námitkami, se kterými se vypořádal v napadeném rozhodnutí. Z uvedeného důvodu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Uvedl, že daňový řád v § 36 odst. 1 sice stanoví, že správce daně povolí prodloužení lhůty stanovené správcem daně, ale současně stanoví i podmínky, za jakých tak lze učinit. Uvedené se vztahuje i na zákonnou lhůtu pro podání daňového přiznání. Žalobce žádal o prodloužení této lhůty dle § 36 odst. 4 daňového řádu. Výše uvedené ustanovení ponechává na správním uvážení správce daně, nakolik uvedené důvody posoudí jako natolik závažné, aby daňovému subjektu, resp. zmocněnci daňového subjektu, znemožnily splnit jeho zákonem stanovenou povinnost. Správci daně je tak umožněno posoudit okolnosti každého jednotlivého případu a následně, po vyhodnocení všech relevantních skutečností, rozhodnout ad hoc, zda žádosti o prodloužení lhůty vyhoví, či nikoliv.
10. Správce daně je při svém rozhodování vázán zásadou zákonnosti dle § 5 daňového řádu a je povinen svoji úvahu náležitě zachytit v odůvodnění rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Za závažné důvody je dle žalovaného nutné považovat především důvody nezávislé na žadatelově vůli, které mu brání ve vykonání požadovaného úkonu v řádné lhůtě. Uvedené však nebrání tomu, aby žalobce podal žádost z důvodu existence překážky subjektivního charakteru. Žadatel vždy musí existenci a závažnost obou druhů překážek prokázat.
11. Dále žalovaný uvedl, že žalobce ve své žádosti uvedl jako důvody pro vyhovění své žádosti o prodloužení lhůty pro podání daňového tvrzení velké pracovní vytížení způsobené mimořádným stavem daným pandemickým onemocněním, který „značně ovlivnil časový průběh a rozložení jeho běžné práce“, a dále zdravotní obtíže, „které (s ohledem na věk) čas od času jeho pracovní produktivitu výrazně sniží“. Správce daně rozhodnutím ze dne 8. 7. 2021, č. j. 6006012/21/2002-52524-106559, žádost žalobce zamítl, neboť ten neprokázal naplnění závažného důvodu, když ke své žádosti nepřiložil žádný důkazní prostředek. Žalobce tedy neunesl důkazní břemeno ve věci prokázání naplnění zákonných podmínek pro povolení prodloužení lhůty pro podání daňového tvrzení dle § 36 odst. 4 daňového řádu. Správce daně pak dle žalovaného není povinen vyhledávat aktivně důkazní prostředky ve prospěch žalobce. Žalobce až v rámci řízení o odvolání doložil fotokopii úředního záznamu Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 8. 7. 2021. K předloženému úřednímu záznamu se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí (viz body [32] a [33]). K tvrzení zmocněnce, které se týkalo jeho zdravotního stavu, žalovaný odkázal na body [30] až [33] napadeného rozhodnutí. Žalovaný na okraj poznamenal, že žádosti žalobce se opakují od roku 2013.
12. K tvrzení žalobce, že se ho netýkají tvrzení o opakovaně podávaných neúplných daňových přiznáních, žalovaný uvedl, že disponuje listinnými důkazy založenými do spisu prokazujícími pravý opak. Konkrétně se jedná o výzvu k odstranění vad daňového přiznání

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ze dne 13. 8. 2013, č. j. 4512079/13/2002-24904-106559, ze dne 7. 9. 2016, č. j. 6754553/16/2002-52524-106559, ze dne 21. 9. 2016, č. j. 7030120/16/2002-52524-106559, ze dne 10. 9. 2020, č. j. 7041104/20/2002-52524-106559, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 7266873/21/2002-52524-106559.

13. K tvrzení žalobce, že „*správce daně může z vlastního podnětu lhůtu prodloužit, přičemž jeho rozhodnutí není žádnými závažnými důvody podmíněno, a jeho rozhodnutí musí být „jen“ v souladu se zásadami DR*“, žalovaný doplnil, že správce daně neměl v době podání žádosti žalobcem žádné poznatky o tom, že by byl dán závažný důvod pro prodloužení lhůty pro podání daňového tvrzení. Správce daně tak rozhodoval o prodloužení lhůty pro podání daňového tvrzení až na základě žádosti podané žalobcem. Při svém rozhodování žalovaný vycházel pouze z podkladů založených ve spisu žalobce. Žalovaný měl za to, že nebylo povinností správce daně provádět „*pátrací akci*“ za účelem zjišťování, zda zmocněnec žalobce nedoložil v řízeních u jiných daňových subjektů u jiných správců daně nějaké listiny či jiné důkazní prostředky, z nichž by správce daně mohl vyčíst poznatky pro zahájení řízení o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání z vlastního podnětu, tj. z moci úřední.
14. K poznámce žalobce, že „*odvolací orgán může (resp. musí) přezkoumat podané odvolání ze všech hledisek*“ žalovaný uvedl, že podle § 114 odst. 2 věty první daňového řádu odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Podle odst. 3 téhož ustanovení pokud při přezkoumávání vyjdou najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří. Žalovaný měl za to, že při odvolacím řízení proti platebnímu výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně postupoval v souladu s těmito ustanoveními.
15. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvedl, že se zabýval meritem sporu, tj. otázkou, zda byly v předmětném případě naplněny podmínky pro prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání daně § 36 daňového řádu, či nikoliv, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, proč má žalovaný za to, že zákonné podmínky pro prodloužení lhůty splněny nebyly. Napadené rozhodnutí je podle žalovaného řádně odůvodněno a je srozumitelné.
16. V replice ze dne 1. 11. 2022 žalobce doplnil, že dle jeho názoru k vydání kladného rozhodnutí o prodloužení lhůty se nekladou žádná zákonná omezení. Odkázal přitom na jiné případy shovívavosti správce daně, jakými jsou prominutí daně, posečkání s úhradou daně, případně povolení úhrady daně ve splátkách. Zopakoval, že v případě prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání může správce sám lhůtu prodloužit bez žádosti daňového subjektu, a to bez stavení jakýchkoli zákonných podmínek. Žalobce argumentoval vysokým věkem daňového poradce a s tím obecně spjatými zdravotními obtížemi. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že když se daňový poradce dostavil na Finanční úřad pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Písku, tak jím uvedené důvody postačovaly k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání. Totožné žádosti daňového poradce bylo vyhověno také na Územním pracovišti ve Strakonících.
17. Žalobce v žádosti o prodloužení lhůty odkázal správce daně na úřední osobu, která mohla doložit důvodnost důvodů uvedených v žádosti, tento postup podle žalobce přiměřeně odpovídal § 86 odst. 2 písm. b) daňového řádu, které upravuje vzájemnou součinnost. Žalobce tvrdil, že neměl k dispozici žádnou písemnost prokazující jím tvrzené skutečnosti.
18. Žalobce zopakoval, že tentýž daňový poradce podal několik dalších žádostí o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání z totožných důvodů, kterým bylo vyhověno. Mimo jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žádosti vyhověl Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 1. Podle žalobce mohl žalovaný předložit statistiku, kterou požadoval v žalobě, čímž by mohlo být prokázáno, zda v případě žalobce bylo nastavení podmínek podstatně vyšší než v jiných srovnatelných případech.

19. Žalobce rozporoval, že by docházelo k podávání neúplných daňových přiznání, jak tvrdil žalovaný, neboť daňový poradce správci daně vždy doručil kompletní daňové přiznání s tím, že řádnou účetní závěrku podával vždy žalobce sám prostřednictvím vlastní datové schránky. V tomto postupu žalobce spatřoval konflikt mezi správcem daně a daňovým poradcem. V jeho důsledku mělo docházet k vydávání zbytečných výzev správcem daně.
20. Podáním ze dne 10. 2. 2023 žalobce předložil soudu přípis Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 9. 2. 2023, č. j. 863097/23/2000-00061-106444 s označením „Poskytnutí informací“. Zároveň tvrdil, že z tohoto přípisu vyplývá, že Územní pracoviště pro Prahu 2 uplatňuje extrémně odlišná pravidla pro povolování žádostí o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání k dani z příjmů za rok 2020. Toto územní pracoviště vyhovělo z podaných 176 žádostí jen v 58 případech a počet zamítnutých žádostí (118) převyšuje součet zamítnutých žádostí za všechna ostatní územní pracoviště (53) víc než dvakrát. Podle žalobce je nejen nesprávné, ale i nezákonné, že „jeho“ správce daně má stanovená pravidla, která nejsou přiměřeně srovnatelná s pravidly jiných správců daně, a to ani v rámci téhož finančního úřadu.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, neboť oba účastníci řízení na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. sdělili, že s tímto postupem souhlasí.
23. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
  - Podle § 36 odst. 1 daňového řádu povolí správce daně ze závažného důvodu na žádost osoby zúčastněné na správě daní prodloužení lhůty stanovené správcem daně, pokud byla žádost o prodloužení lhůty podána před jejím uplynutím; za stejných podmínek lze prodloužit i lhůtu zákonnou, pokud tak stanoví zákon.
  - Podle § 36 odst. 4 věty první daňového řádu může správce daně na žádost daňového subjektu nebo z vlastního podnětu prodloužit až o 3 měsíce lhůtu pro podání řádného daňového tvrzení.
24. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
25. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí daňových orgánů, kterými žalobci byla uložena pokuta za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2020. Převážnou část žalobních námitek žalobce směřuje proti rozhodnutí správce daně ze dne 8. 7. 2021, č. j. 6006012/21/2002-52524-106559, kterým žalobci nebyla prodloužena lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2020 (dále jen „rozhodnutí o neprodloužení lhůty k podání daňového přiznání“). Skutečnost, že žalobce podal předmětné daňové přiznání po lhůtě stanovené daňovým řádem, není mezi účastníky řízení sporná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

26. Soud úvodem konstatuje, že rozhodnutí o neprodloužení lhůty pro podání přiznání k dani je dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 10. 11. 2016, č. j. 2 Afs 165/2016-26) podkladové rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., které je soud oprávněn v tomto řízení k námitce žalobce přezkoumat.
27. Rozhodnutí o neprodloužení lhůty k podání daňového přiznání bylo v projednávaném případě vydáno na základě žádosti žalobce ze dne 30. 6. 2021. Uvedenou žádostí žalobce požádal o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání, a to z důvodu mimořádného stavu daného pandemickým onemocněním, který ovlivnil činnost zástupce žalobce, a dále zdravotního stavu zástupce žalobce. S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o neprodloužení lhůty k podání daňového přiznání bylo vydáno na základě žádosti žalobce, nepovažuje soud za relevantní tvrzení žalobce, podle kterého správce daně může přistoupit k prodloužení lhůty k podání daňového přiznání z vlastního podnětu, aniž by byly stanoveny další podmínky. V projednávaném případě správce daně takové rozhodnutí neučinil. Toto rozhodnutí tak nemůže být předmětem soudního přezkumu. Jinými slovy otázka, za jakých podmínek je správce daně oprávněn z vlastního podnětu rozhodnout o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání, je v projednávaném případě nepodstatná. Bez ohledu na výše uvedené má soud za to, že i v případě, kdy je o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání rozhodováno z vlastního podnětu správce daně, je takové rozhodnutí vázáno na splnění podmínky existence závažných důvodů. K uvedenému závěru soud dospěl na základě § 36 odst. 1 ve spojení s odst. 4 daňového řádu.
28. Ustanovení § 36 odst. 1 ve spojení s odst. 4 daňového řádu umožňuje správci daně vyhovět žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového tvrzení při současném splnění dvou podmínek, a to (1) žádost byla podána před uplynutím lhůty k podání řádného daňového přiznání a (2) žádost je odůvodněna závažnými důvody. První podmínka byla v projednávaném případě splněna, když žalobce prostřednictvím daňového poradce požádal o prodloužení lhůty k podání přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2020 dne 30. 6. 2021, tj. poslední den lhůty k podání tohoto přiznání [viz § 136 odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. b) bodu 2 daňového řádu].
29. Pokud jde o druhou podmínku, daňový řád v žádném ustanovení nikterak blíže nevymezuje, co se pod pojmem závažné důvody rozumí. Rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání je tak založeno na výkladu tohoto neurčitého právního pojmu správcem daně. Je pak výlučně věcí žadatele, aby v žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání uvedl důvody, pro které o prodloužení lhůty žádá, a tyto důvody správci daně odpovídajícím způsobem doložil (viz § 92 odst. 3 daňového řádu). Žadatele tedy v řízení o žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně tvrzení, podle kterého jsou v daném případě naplněny závažné důvody. Správce daně není nad rámec podané žádosti oprávněn zkoumat, zda existují i jiné důvody, které by případně mohly svědčit ve prospěch prodloužení lhůty k podání daňového přiznání.
30. Dle odůvodnění rozhodnutí o neprodloužení lhůty k podání daňového přiznání správce daně neshledal, že by v projednávaném případě byly dány závažné důvody umožňující prodloužit předmětnou lhůtu. První z žalobcem uváděných důvodů, tj. existence mimořádného stavu daného pandemickým onemocněním, který ovlivnil činnost zástupce žalobce, správce daně považoval za vyloučený s ohledem na následné tvrzení zástupce žalobce uvedené v žádosti, podle kterého mimořádný stav přímo na zástupce či žalobce

v mimořádné výši nedopadal, a na to, že práce pro další klienty v naléhavějších situacích nemá vliv na plnění daňových povinností žalobce. Uvedený závěr žalobce v podané žalobě nikterak nerozporoval. Soud tak nemá žádný důvod se jím dále zabývat.

31. Pokud jde o druhý z uváděných důvodů, tj. zdravotní stav zástupce žalobce, správce daně poukázal zejména na skutečnost, že žalobce je zastoupen daňovým poradcem, který již od roku 2014 žádá o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob a pravidelně uvádí nepříznivý zdravotní stav daňového poradce. Dle správce daně se tak nejedná o neočekávanou situaci, která by nemohla být předvídána. Navíc žalobce tvrzení o zdravotním stavu zástupce nikdy nedoložil žádnými relevantními podklady. Soud se ztotožnil se závěrem správce daně, podle kterého zdravotní stav daňového poradce žalobce v projednávaném případě nelze považovat za závažný důvod. Předně součástí správního spisu, který byl soudu žalovaným předložen, jsou opakované žádosti žalobce učiněné prostřednictvím totožného daňového poradce o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob, a to již od roku 2013 (viz žádost ze dne 29. 6. 2013, ze dne 27. 6. 2014, ze dne 30. 6. 2015, ze dne 30. 6. 2016, ze dne 30. 6. 2017, ze dne 29. 6. 2018, ze dne 30. 8. 2019 a ze dne 29. 6. 2020), které jsou zpravidla odůvodněny zdravotním stavem daňového poradce. Soud tak k výtkám žalobce uvádí, že daňový řád nebrání žalobci opakovaně podávat žádost o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání. Současně však má soud za to, že opakované podávání žádostí o prodloužení lhůty z totožných důvodů stejným daňovým poradcem oslabuje závažnost důvodu, pro který je o prodloužení lhůty žádáno. Soustavným opakováním totožného důvodu (v projednávaném případě nepřetržitě po dobu 9 let) se tento důvod stává předvídatelný, a tedy daňovému subjektu, respektive jeho zástupci umožňuje zohlednit ho při dodržení lhůty k podání daňového přiznání, která je nadto předem zákonem daná. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že zdravotní stav daňového poradce žalobce nemohl představovat závažný důvod podle § 36 odst. 1 daňového řádu. Pro úplnost soud uvádí, že závažným důvodem podle § 36 odst. 1 daňového řádu by mohlo být např. náhlé zhoršení zdravotního stavu daňového poradce. Takovou skutečnost však žalobce v podané žádosti netvrdil.
32. Soud se rovněž ztotožnil se závěrem, podle kterého žalobce zdravotní stav daňového poradce nedoložil. V žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání žalobce k prokázání svého tvrzení bez dalšího odkázal na zaměstnance Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Písku, paní L. W. K podanému odvolání žalobce přiložil úřední záznam

Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 8. 7. 2021, č. j. 1607295/21/2208-50050-304613, vypracovaný Ing. L. W. Podle tohoto záznamu se daňový poradce dne 29. 6. 2021 dostavil na předmetné pracoviště, kde předložil vyjádření Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru zdravotnictví, ze dne 22. 6. 2021, které se týkalo stížnosti daňového poradce na průběh návštěvy u odborného lékaře, a které mimo jiné zmiňuje důvody návštěvy daňového poradce ve zdravotnickém zařízení. Tyto důvody měl daňový poradce dále pracovníkovi zevrubně popsat, avšak v úředním záznamu nejsou nijak rozvedeny. Poté mělo dojít ke skartaci vyjádření krajského úřadu. Dle náhledu soudu je výše uvedený úřední záznam z hlediska prokázání zdravotního stavu daňového poradce nedostatečný. Z úředního záznamu totiž nikterak nevyplývá, zda momentální zdravotní stav skutečně brání daňovému poradci podat daňové přiznání v zákonné lhůtě a od kdy tento stav trvá. Soud souhlasí s žalobcem, že informace o zdravotním stavu jsou citlivými informacemi, avšak v případě, kdy se žalobce těchto informací dovolává, je na žalobci, aby svá tvrzení doložil. Zcela dostačujícím by bylo sdělení lékaře, že aktuální zdravotní stav neumožňuje daňovému poradci podat daňové

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

přiznání, a to aniž by byla uvedena přesná diagnóza. Jinými slovy skutečnost, že informace o zdravotním stavu jsou citlivými informacemi, nezbavuje žadatele o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání prokázat existenci důvodu, pro kterou je žádost podána. S ohledem na shora uvedené soud přisvědčil závěru daňových orgánů, podle kterého žalobce nedoložil důvod, pro který požádal o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání.

33. K námitce žalobce, podle které není pravdivé tvrzení žalovaného, že žalobce opakovaně podával daňová přiznání neúplná, soud předně uvádí, že uvedené tvrzení nebylo důvodem k neprodloužení lhůty k podání daňového přiznání. Žalovaný toto tvrzení uvedl v napadeném rozhodnutí toliko jako doplňující argument. Nejedná se tedy o nosný důvod napadeného rozhodnutí. Uvedené tvrzení žalovaného je pak odpovídajícím způsobem podloženo v žalovaném předloženém spisovém materiálu (viz výzva ze dne 13. 8. 2013, č. j. 4512079/13/2002-24904-106559, ze dne 7. 9. 2016, č. j. 6754553/16/2002-52521-106559, ze dne 21. 9. 2016, č. j. 7030120/16/2002-52521-10655, ze dne 10. 9. 2020, č. j. 7041104/20/2002-52524-106559).
34. K tvrzení žalobce, že daňové orgány nehodnotily spolupráci správce daně a žalobce komplexně, soud uvádí, že mu není zřejmé, kam uvedená námitka směřuje, respektive jaké tvrzení daňových orgánů jím žalobce zpochybňuje. Soud podotýká, že správce daně je podle § 250 daňového řádu povinen daňovému subjektu uložit pokutu v případě pozdního podání daňového přiznání. Není tedy na úvaze správce daně, zda k uložení pokuty přistoupí, či nikoliv. Rovněž pak výše pokuty za pozdní podání daňového přiznání je daňovým řádem přesně daná. Rozhodnutí o neprodloužení lhůty k podání daňového přiznání se pak odvíjí od žalobcem uplatněných důvodů v podané žádosti.
35. Soud neshledal nepřipadným odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Afs 92/2005-58 (správně č. j. 2 Azs 92/2005-58). Uvedeným odkazem žalovaný reagoval na žalobcem obecně vznesenou námitku týkající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V kontextu, v jakém byl žalovaným učiněn odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu, kdy ze strany žalovaného došlo ke zdůraznění dispoziční zásady, neshledal soud tento odkaz za nepřipadný. Odvolací řízení dle daňového řádu je založeno na kombinaci dispoziční zásady a revizního principu. Žalovaný je tak v rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí správce daně povinen toto rozhodnutí přezkoumat vždy minimálně v rozsahu odvolacích důvodů, přičemž je současně povinen přihlédnout k novým skutečnostem, které v průběhu odvolacího řízení vyšly najevo a které mohou mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. V projednávaném případě ze strany žalovaného nebyla žádná nezákonnost rozhodnutí správce daně, včetně řízení, které mu předcházelo, shledána, ani žádné nové skutečnosti v odvolacím řízení najevo nevyšly.
36. K námitce, podle které žalovaný postupoval v rozporu s § 8 odst. 2 daňového řádu, soud uvádí, že žalobce v rámci této námítky toliko poukázal na skutečnost, že daňový poradce podal obdobné žádosti čtyřem různým správcům daně, přičemž nebylo vyhověno pouze dvěma. V podané replice pak žalobce poukázal na osm podaných žádostí, z nichž dvě byly zamítnuty. Uvedená tvrzení žalobce blíže nerozvedl a zejména nedoložil, ač tak bylo výhradně na něm. Za uvedené situace se soud námitkou žalobce nemohl blíže zabývat, neboť nemá k dispozici relevantní podklady, které by mu umožňovaly přezkum žalobcovi námítky. Jestliže žalobce disponuje informací, že šesti žádostem bylo vyhověno, nic žalobci nebránilo, aby soudu předložil uvedená rozhodnutí o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání, případně soudu objasnil, za jakých podmínek se tak stalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

37. Soud nevyhověl návrhu žalobce, aby soud vyzval správce daně ke sdělení, kolik bylo podáno žádostí o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2020 a kolika bylo vyhověno, a to za každé jednotlivé územní pracoviště. Pouhá statistika, v kolika případech správce daně žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání vyhověl z celkového počtu podaných žádostí, ze své podstaty nemůže poskytovat podklad k závěru, zda správce daně postupuje ve shodných případech shodně. Každé rozhodnutí o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání se totiž odvíjí od individuální žádosti daňové subjektu. Tuto žádost je správce daně povinen jednotlivě posoudit, a to právě s ohledem na důvody, pro které je o prodloužení lhůty žádáno, a ve vztahu k subjektu, který o prodloužení žádá. Právě individuálnost jednotlivých žádostí a daňových subjektů, které vedou k odlišným rozhodnutím správce daně v jednotlivých případech, pak obecná statistika není schopna nikterak zachytit, respektive postihnout. Z totožných důvodů soud nemohl přisvědčit tvrzení žalobce uvedenému v doplnění žaloby ze dne 10. 2. 2023, ve kterém žalobce právě statistiku přehledu, v kolika případech bylo žádostem o prodloužení lhůty vyhověno na jednotlivých územních pracovištích v rámci prvostupňového orgánu, předložil.
38. Závěrem soud uvádí, že se neztotožnil s námitkou žalobce, podle které se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal dostatečně konkrétně s odvolacími námitkami. K uvedené námitce soud odkazuje na stranu 5 a 6 napadeného rozhodnutí, konkrétně body [26] až [34]. V uvedených bodech se žalovaný zcela konkrétně zabýval námitkami žalobce uplatněnými v odvolání a žalobci sdělil, proč je nepovažuje za důvodné. Ostatně s uvedenými důvody žalobce polemizuje v podané žalobě. Soud pak neshledal žádný důvod, pro který by mělo být součástí napadeného rozhodnutí, případně rozhodnutí o neprodloužení lhůty k podání daňového přiznání srovnání žádosti žalobce s ostatními žádostmi daňových subjektů. Jak soud uvedl výše, o každé žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání je rozhodováno vždy individuálně, a to vzhledem k uplatněným důvodům, pro které je žádost o prodloužení lhůty podávána. S ohledem na výše uvedené nepovažuje soud námitku žalobce za důvodnou.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. července 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.